

Sygn. akt: I C 299/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Glinkiewicz
Protokolant:	sekretarz sądowy Bożena Czajkowska

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2018 r. w Toruniu

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego – Subfunduszu KI 1 z siedzibą w W.

przeciwko W. W.

o zapłatę

orzeka

I. oddala powództwo ;

II zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 299/18

UZASADNIENIE

(...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Subfundusz KI 1 z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od W. W. kwoty 21.032,63 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 maja 2013 r. do dnia zapłaty od kwot: 6.781,81 zł, 7zł, 196,10 zł, 782,25 zł, 2.928,82 zł oraz wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od 22 maja 2013 r. do dnia zapłaty od kwoty 10.336,65 zł. Nadto zażądał zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych.

Podniósł, że pozwany zawarł z (...) Bank S.A. (następca prawny: (...) Bank S.A) umowę bankową, na podstawie której otrzymał kwotę pieniężną i zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach wskazanych w umowę. Z uwagi na brak terminowej spłaty umowa została wypowiedziana. Powód zaznaczył, iż na podstawie umowy przelewu nabył wierzytelność wobec pozwanego.

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie nakazem zapłaty z dnia 10 czerwca 2013 r. orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa i obciążenie powoda kosztami procesu.

Wskazał, iż wyciąg z ksiąg funduszu nie stanowi dowodu na istnienie dochodzonej należności, nadto podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Postanowieniem z dnia 2 lutego 2018 r Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę tutejszemu Sądowi.

W piśmie z dnia 23 kwietnia 2018 r. pozwany podtrzymał sprzeciw od nakazu zapłaty. Podkreślił, iż strona powodowa nie wykazała, iż nabyła roszczenie. Umowa przejścia wierzytelności nie potwierdza faktu przejścia uprawnień w stosunku do pozwanego. Załącznik do umowy stanowi dokument prywatny. Nadto za uzasadniony należy uznać podniesiony zarzut przedawnienia. Wskazał, iż zgodnie z utrwalonym orzecnictwem nabywca nie będący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Pozwany zakwestionował również wysokość żadanego roszczenia. podkreślił, iż powód nie wykazał jak została wyliczona kwota roszczenia głównego oraz kwota odsetek (od jakich kwot i za jaki okres były naliczone odsetki i według jakiej stopy procentowej).

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 6 listopada 2007 r. W. W. zawarł z (...) Bank S.A. (następca prawny: (...) Bank S.A) umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...).

Bezsporne.

W dniu 14 września 2009 r. (...) Bank S.A. (następca prawny: (...) Bank S.A) wobec powstałego zadłużenia z tytułu umowy wystawił przeciwko W. W. bankowy tytuł egzekucyjny, któremu Sąd Rejonowy w Toruniu postanowieniem z dnia 7 października 2009 r. w sprawie o sygn. akr I Co 5762/09 nadał klauzulę wykonalności.

Dowód: bankowy tytuł egzekucyjny k. 96

Postanowienie r. k. 97

Na wniosek (...) Bank S.A. (następca prawny: (...) Bank S.A) wszczęte zostało postępowanie egzekucyjne. Postanowieniem z dnia 2 listopada 2010r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Toruniu A. O. umorzył postępowanie.

Dowód: postanowienie k. 99

W dniu 8 marca 2012 r. (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Subfundusz KI 1 z siedzibą w W. zawarł z (...) Bankiem S.A. (poprzednik prawny (...) Bank S.A.) umowę przelewu wierzytelności.

Dowód: zawiadomienie o przelewie k. 92

Umowa przelewu wierzytelności k. 67-73

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, dokumentów przedłożonych przez strony.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu, albowiem ich prawdziwość nie budziła w ocenie Sądu jakichkolwiek wątpliwości. Były one opatrzone wymaganymi pieczęciami i podpisami. Co więcej, wiarygodność przedłożonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

W ocenie Sądu wbrew twierdzeniom pozwanego powód wykazał, że nabył wierzytelność przeciwko pozwanemu objętą pozwem, wynika to wprost z umowy przelewu wierzytelności, jak i z zawiadomienia (...) Bank S.A. o przelewie wierzytelności z dnia 8 marca 2012r.

Mając powyższe na uwadze należało odnieść się do zarzutu przedawnienia podniesionego przez stronę pozwaną, a ewentualnie w przypadku, gdyby był on chybiony, zająć się kwestią zasadności roszczenia co do zasady jak i jego wysokości.

Zgodnie z brzmieniem art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120§1 k.c.). Przepis art. 123 § 1 pkt 1 k.c. wymienia natomiast okoliczności, w których następuje przerwanie biegu przedawnienia zaliczając do nich: każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia; uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje oraz wszczęcie mediacji. Zgodnie zaś z art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

Wskazać należy, iż w myśl ogólnej zasady wyrażonej w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z procedurą cywilną nie do Sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.) a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

Skoro zatem pozwany podniósł zarzut przedawnienia do powoda należało wykazanie, że roszczenie stało się wymagalne i że nie upłynął jeszcze termin jego przedawnienia.

Sąd przychylił się do twierdzeń strony pozwanej, iż w przedmiotowej sprawie doszło do przedawnienia roszczenia.

Powód nie przedłożył wypowiedzenia umowy kredytu. Ustalenie terminu wymagalności roszczenia wymagało oparcia się o bankowy tytuł egzekucyjny wystawiony przez pierwotnego wierzyciela. Bankowy tytuł egzekucyjny został wydany w dniu 14 września 2009 r. zaś postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 7 października 2009 r. nadano mu klauzulę wykonalności. Powyższe wskazuje, iż z pewnością w dniu 14 września 2009r. roszczenie wobec pozwanego było wymagalne i od tego dnia należy liczyć bieg termin przedawnienia roszczenia.

W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie z treścią uchwały Sądu Najwyższego w sprawie III CZP 29/16 z 29.06.2016 r. nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności

Reasumując należy stwierdzić, iż termin przedawnienia przedmiotowego roszczenia to dzień 14 września 2012 r. Pozwany wniósł zaś pozew dopiero w dniu 22 maja 2013 r. W tym stanie rzeczy podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia należy uznać za zasadny.

Wobec powyższego na mocy art. 117 § 2 k.p.c. powództwo zostało oddalone.

O kosztach Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. z którego wynika zasada odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z jej treścią strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W przedmiotowej sprawie na koszty procesu złożyły się: opłata od pełnomocnictwa 17,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł.